

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 171 (XV) — Nr. 541

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 28 iulie 2003

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina	
LEGI ȘI DECRETE				
348.	—	Legea pomiculturii.....	1-7	
491.	—	Decret pentru promulgarea Legii pomiculturii....	8	
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE				
Decizia nr. 222 din 3 iunie 2003 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 46 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989	8-10	alin. (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, cu modificările și completările ulterioare.....	10-12	
Decizia nr. 246 din 10 iunie 2003 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3		ACTE ALE CONSILIULUI CONCURENȚEI		
		136.	— Ordin pentru punerea în aplicare a Instrucțiunilor privind vânzările de terenuri și/sau clădiri de către autoritățile publice.....	12-15
			★	
		Rectificări.....		15-16

LEGI ȘI DECRETE

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGEA POMICULTURII

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Art. 1. — Prezenta lege reglementează cadrul de orientare a dezvoltării pomiculturii, înființarea și exploatarea plantațiilor pomicole, producerea și valorificarea fructelor, pe baza fundamentării științifice și extensiei susținute a progresului tehnic, în condițiile organizării comune de piață în sectorul fructelor.

Art. 2. — (1) Organul de specialitate al administrației publice centrale în domeniu, care elaborează strategia de

dezvoltare a pomiculturii, este Ministerul Agriculturii, Pădurilor, Apelor și Mediului.

(2) Obiectivele strategice ale dezvoltării pomiculturii sunt:
a) concentrarea și specializarea producției pomicole;
b) dezvoltarea centrelor și bazinelor cu tradiție în domeniu, care să asigure specializarea pe produse de calitate cu denumire de origine geografică.

Art. 3. — (1) Organizarea comună de piață în sectorul fructelor conține reguli privind:

a) patrimoniul pomicol și potențialul de producție pomicolă;

- b) producerea materialului săditor pomicol;
- c) securitatea alimentară, precum și valorificarea fructelor și produselor din fructe;
- d) organizațiile profesionale, interprofesionale și organismele pe filieră;
- e) instrumentele și mecanismele de reglementare a pieței.

(2) Speciile de pomi, arbuști fructiferi și căpșuni cultivate în România sunt prevăzute în anexa nr. 1.

CAPITOLUL II Producția pomicolă

SECȚIUNEA 1 Patrimoniul pomicol

Art. 4. — (1) Patrimoniul pomicol este alcătuit din: pomi și arbuști fructiferi, indiferent de sistemul de cultură, căpșunării, pepiniere pomicole, inclusiv terenurile pentru asolamente, terenurile în pregătire pentru plantare și terenurile din intravilan plantate cu pomi, arbuști fructiferi și căpșuni.

(2) În România păstrarea patrimoniului pomicol, menținerea și ridicarea valorii biologice și a potențialului productiv al plantațiilor de pomi, arbuști fructiferi și protejarea mediului înconjurător constituie o obligație a cultivatorilor.

Art. 5. — (1) Patrimoniul pomicol se clasifică în următoarele categorii:

- a) plantații tinere, până la intrarea pe rod;
- b) plantații pe rod, în plină producție;
- c) plantații pe rod, în declin;
- d) pepiniere pomicole;
- e) colecții pomologice, culturi de concurs și loturi experimentale;
- f) terenuri în pregătire pentru înființarea plantațiilor.

(2) Sistemul de cultură se definește prin densitate, sortimente, tehnologii, performanțe tehnice și economice și se clasifică astfel:

- a) sistem extensiv;
- b) sistem intensiv;
- c) sistem superintensiv;
- d) pomi răzleți.

Art. 6. — (1) Plantațiile de pomi fructiferi, arbuști fructiferi și căpșuni se realizează în România cu precădere pe arealele consacrate, situate în special în zona colinară, pe nisipuri, precum și pe alte terenuri cu condiții ecologice favorabile, denumite *areale pomicole*, care sunt supuse delimitării teritoriale.

(2) Areele pomicole reprezintă zona geografică a culturii pomilor și arbuștilor fructiferi, constituie o categorie distinctă a fondului funciar și sunt prevăzute în anexa nr. 2.

(3) Din punct de vedere teritorial, patrimoniul pomicol se delimitează în zone, bazine, centre și exploatații pomicole, alcătuite din livezi, astfel cum vor fi definite în normele metodologice de aplicare a prezentei legi.

(4) Pomii și arbuștii fructiferi situați în curți, pășuni, fânețe, aliniamente și perdele de protecție, denumiți *pomi răzleți*, și ale căror produse nu fac obiectul comercializării pe piață nu fac parte din cadastrul pomicol.

(5) Evidența pomilor răzleți se ține separat.

Art. 7. — (1) Delimitarea teritorială a patrimoniului pomicol se înregistrează în cadastrul agricol ca poziție distinctă, numită *cadastru pomicol*, și urmărește:

- a) stabilirea perimetrelor patrimoniului pomicol;

b) structura patrimoniului pomicol pe sisteme de cultură, specii, parcele și deținători.

(2) Ministerul Agriculturii, Pădurilor, Apelor și Mediului împreună cu Ministerul Administrației și Internelor stabilesc normele metodologice de realizare și ținere a evidenței cadastrului pomicol, ca o componentă a cadastrului agricol, cu respectarea prevederilor legale în domeniu.

(3) Ministerul Agriculturii, Pădurilor, Apelor și Mediului, cu sprijinul Academiei de Științe Agricole și Silvicultură „Gheorghe Ionescu-Șișești”, efectuează delimitarea și actualizarea lucrărilor de zonare și microzonare a arealelor pomicole.

Art. 8. — Ministerul Agriculturii, Pădurilor, Apelor și Mediului și Ministerul Administrației și Internelor organizează recensământul patrimoniului pomicol, din 10 în 10 ani, începând cu anul 2005.

Art. 9. — Normele tehnice de înființare și defrișare a plantațiilor pomicole, denumite livezi, indiferent de forma de proprietate, vor fi reglementate prin ordin al ministrului agriculturii, pădurilor, apelor și mediului.

SECȚIUNEA a 2-a

Producerea materialului săditor

Art. 10. — Producerea materialului săditor pomicol se face numai de către pepinierele pomicole autorizate, potrivit Legii nr. 266/2002 privind producerea, prelucrarea, controlul și certificarea calității, comercializarea semințelor și materialului săditor, precum și înregistrarea soiurilor de plante.

Art. 11. — (1) Pipinierele pomicole au obligația să producă material săditor numai din categoriile biologice prevăzute în sortimentul aprobat prin Catalogul oficial al soiurilor de plante și hibridi cultivate în România și cataloagele oficiale ale soiurilor și hibridilor cultivați în Uniunea Europeană.

(2) Categoriile biologice superioare de material săditor pomicol, prebază și bază se produc în unități autorizate.

Art. 12. — În pomicultură se admit la plantare următoarele categorii de material săditor:

- a) pomi altoiți, formați în pepiniere;
- b) pomi pe rădăcini proprii, din sortimentul admis la înmulțire, obținuți prin metode clasice sau culturi de meristeme;
- c) butași înrădăcinați, marcote, drajoni, stoloni.

Art. 13. — Pentru producerea materialului săditor pomicol sunt folosite următoarele categorii de material inițial:

- a) portaltoi obținuți pe cale generativă din sămburi și semințe, proveniți din plantații semincere autorizate;
- b) portaltoi obținuți pe cale vegetativă — clone — din plantații mamă de butași, marcotiere și drajoniere autorizate sau prin culturi de meristeme;
- c) altoi, prelevat sub formă de ramuri sau muguri, din plantații mamă autorizate.

Art. 14. — Baza materială aferentă sectorului de producere a materialului săditor pomicol este protejată, deținătorii fiind obligați să respecte destinația inițială a acesteia.

SECȚIUNEA a 3-a

Înființarea, exploatarea și defrișarea plantațiilor pomicole

Art. 15. — Înființarea plantațiilor de pomi, arbuști fructiferi și căpșuni, organizate în exploatații pomicole amplasate în zone, bazine, centre pomicole de o anumită suprafață și o anumită structură de specii și soiuri, în conformitate cu dispozițiile prezentei legi și ale Ordonanței de urgență a

Guvernului nr. 108/2001 privind exploatarea agricolă, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 166/2002, este opțiunea liberă a oricărui proprietar sau deținător de teren.

Art. 16. — (1) Soiurile fiecărei specii de pomi, arbuști fructiferi și căpșuni se clasifică în următoarele categorii: recomandate, autorizate, autorizate temporar și interzise.

(2) Definițiile categoriilor de soiuri se stabilesc prin normele metodologice de aplicare a prezentei legi.

(3) Ministerul Agriculturii, Pădurilor, Apelor și Mediului, prin Institutul de Cercetare-Dezvoltare pentru Pomicultură, asigură elaborarea lucrărilor de zonare a speciilor de pomi și arbuști fructiferi recomandate și autorizate pentru cultură în cadrul fiecărei zone, bazin și centru pomicol, precum și actualizarea periodică a acestora.

Art. 17. — (1) Exploatarea pomicele beneficiază de facilități financiare din partea statului, în conformitate cu legislația în vigoare.

(2) Înființarea exploatarea pomicele în zonele, bazinele și centrele pomicele beneficiază de sprijin financiar din partea statului.

Art. 18. — Amenajarea unor terenuri în pantă, slab fertile și cu fenomene de eroziune a solului și valorificarea acestora prin culturi pomicele sunt considerate activități de interes național pentru protejarea mediului și se bucură de sprijinul statului asigurat prin Fondul de ameliorare a fondului funciar, potrivit legislației în vigoare.

Art. 19. — (1) Plantațiile de pomi cu suprafața mai mare de 0,5 ha și cele de arbuști fructiferi de peste 0,2 ha, situate în zone, bazine și centre consacrate, se înființează în baza autorizației de plantare, eliberată de direcțiile generale pentru agricultură și dezvoltare rurală județene și, respectiv, a municipiului București, conform reglementărilor stabilite prin normele metodologice de aplicare a prezentei legi.

(2) Pentru plantațiile de pomi cu suprafața mai mare de 2 ha și pentru plantațiile de arbuști fructiferi cu suprafața mai mare de 0,5 ha, autorizația de plantare se eliberează în baza unui proiect de înființare a exploatarea pomicele, elaborat de persoane autorizate și avizat de Institutul de Cercetare-Dezvoltare pentru Pomicultură sau de stațiunea de cercetare și dezvoltare pomicolă din zonă.

(3) Sunt exceptate de la obținerea autorizației de plantare colecțiile de pomi și arbuști fructiferi, culturile pomicele de concurs și parcelele experimentale.

Art. 20. — Toate plantațiile pomicele organizate în exploatarea agricolă se înființează numai cu soiuri din categoriile recomandate și autorizate.

Art. 21. — (1) Defrișarea plantațiilor de pomi și arbuști fructiferi de interes comercial aparținând persoanelor fizice sau juridice se face numai în baza autorizației de defrișare, eliberată de către direcțiile generale pentru agricultură și dezvoltare rurală județene și, respectiv, a municipiului București, în condițiile prevăzute de legislația în vigoare.

(2) Sunt exceptate de la obținerea autorizației de defrișare colecțiile de pomi și arbuști fructiferi, culturile pomicele de concurs și parcelele experimentale, care se aprobă de consiliile științifice ale unităților respective.

Art. 22. — (1) Durata de funcționare a plantațiilor de pomi și arbuști fructiferi, în condițiile de exploatare normală, precum și modalitatea defrișării acestora sunt prevăzute în normele metodologice de aplicare a prezentei legi.

(2) În cazul în care, după defrișare, terenul respectiv nu se replantează, deținătorii au obligația să înainteze la

direcțiile generale pentru agricultură și dezvoltare rurală județene și, respectiv, a municipiului București, cu 3 luni înaintea defrișării, documentația necesară pentru schimbarea categoriei de folosință a terenurilor, în conformitate cu prevederile legale în vigoare.

(3) Regimul de exploatare a plantațiilor pomicele și arbuștilor fructiferi aparținând instituțiilor de învățământ, cu scop didactic, și al parcelelor experimentale ale unităților de cercetare se va stabili prin planurile de învățământ, respectiv prin programele de cercetare ale unităților respective.

Art. 23. — (1) Cultura speciilor de nuc, migdal, castan comestibil, alun, denumite în continuare *nucifere*, este supusă și următoarelor prevederi speciale:

a) înființarea plantațiilor de nucifere se face cu material săditor selecționat de către pepinierele autorizate. Pe terenurile supuse eroziunii se pot planta și biotipurile locale provenite de la pepinierele silvice;

b) tăierea unui nuc sau castan comestibil, indiferent de sistemul de cultură sau de forma de proprietate, se face pe baza autorizației-model prevăzute în anexa nr. 3a) sau 3b) la prezenta lege, cu obligația plantării prealabile a 5 pomi tineri din soiurile recomandate și autorizate;

c) cererea pentru tăierea nucilor și castanilor comestibili răzleți, solicitată de persoane fizice sau juridice, se depune cu cel puțin 3 luni înaintea executării tăierii, iar aceasta se verifică și se aprobă de direcțiile generale pentru agricultură și dezvoltare rurală județene și, respectiv, a municipiului București;

d) în cazurile când se solicită defrișarea plantațiilor de nuc și castan comestibil în masiv, este obligatorie expertiza tehnică efectuată de Institutul de Cercetare-Dezvoltare pentru Pomicultură sau de stațiunea de cercetare și dezvoltare pomicolă din zonă. Termenul de depunere a documentației de defrișare este de cel puțin 6 luni înaintea datei propuse pentru defrișare;

e) criteriile care stau la baza documentației în vederea autorizării tăierii exemplarelor de nuc și castan comestibil, precum și defrișarea lor când sunt în masiv se stabilesc prin normele metodologice de aplicare a prezentei legi.

Art. 24. — În termen de 90 de zile de la publicarea prezentei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I, organele abilitate vor organiza inventarierea nucilor și a castanilor comestibili aflați în plantații sau ca pomi răzleți, cu consemnarea proprietarilor și a parcelelor cadastrale în care se găsesc.

Art. 25. — În programele de împădurire și combatere a eroziunii solului din zonele de cultură a nucului și castanului se vor introduce și aceste specii. Regia Națională a Pădurilor și alți deținători de terenuri forestiere vor utiliza la plantare material săditor din soiuri autorizate și recomandate, precum și biotipurile locale.

CAPITOLUL III

Valorificarea fructelor

Art. 26. — În funcție de însușirile specifice, fructele au următoarele destinații:

a) consum în stare proaspătă;

b) consum sub forma prelucrată industrial.

Art. 27. — (1) Fructele destinate a fi livrate pentru consumul uman se clasifică în categorii de calitate, conform standardelor de comercializare, care dobândesc caracterul de obligativitate.

(2) Se supun standardelor de calitate următoarele fructe: cireșele, vișinele, caisele, piersicile și nectarinele, căpșunile, merele, perele, prunele, gutuile, nucile în coajă, fructele de arbuști fructiferi, precum și fructele de orice fel care fac obiectul importului.

(3) Se exceptează de la cerințele de conformitate cu standardele de calitate:

a) produsele oferite de către producători la centrele speciale de preluare, pregătire, ambalare, marcare, destinate vânzării de gros sau în detaliu;

b) produsele expediate în vrac către unitățile și fabricile de procesare.

Art. 28. — (1) Comercializarea fructelor, potrivit prevederilor art. 27 alin. (1), este supusă controlului de conformitate pe filiera produsului.

(2) Controlul de conformitate se face la fața locului, în toate stadiile de comercializare, de către organismele autorizate prin lege.

Art. 29. — (1) În cazul unor accidente de sănătate în consum, analiza fructelor care au făcut obiectul vânzării pe piață, privind conținutul de reziduuri de pesticide, contaminanți și alte substanțe, este obligatorie și se efectuează de laboratoarele acreditate.

(2) Evidența tratamentelor și a substanțelor utilizate în plantațiile pomicele destinate comercializării fructelor se ține de către producător și se supune controlului Inspecției de stat pentru controlul tehnic în producerea și valorificarea legumelor și fructelor.

Art. 30. — (1) Fructele proaspete destinate consumului uman circulă pe filiera de produs însoțite de certificate de conformitate cu standardele de calitate, eliberate de către organismul de certificare instituit în acest scop.

(2) Modelul certificatului de conformitate se va stabili prin normele metodologice de aplicare a prezentei legi.

Art. 31. — (1) Prelucrarea fructelor în scop comercial poate fi făcută de către agenți economici autorizați pentru această activitate, cu mijloace proprii sau grupați în diferite forme de cooperare.

(2) Fructele destinate prelucrării industriale circulă însoțite de certificatul de destinație industrială emis de către organismele de control, al cărui model se va stabili prin normele metodologice de aplicare a prezentei legi.

Art. 32. — Prin prelucrarea fructelor se obțin următoarele produse:

a) fructe deshidratate, întregi sau porționate, făinuri de fructe;

b) fructe congelate, individual sau în bloc;

c) sucuri: cu pulpă de fruct, limpezi, filtrate, conservate prin pasteurizare, nectaruri;

d) sucuri concentrate;

e) conserve: compoturi, dulcețuri, gemuri, magiun de prune, marmeladă, piureuri;

f) distilate: țuică, palincă, rachiuri;

g) fermentate: cidru, oțet;

h) alte produse.

Art. 33. — (1) Dreptul de folosire de către producători a unor denumiri de origine pentru anumite loturi de fructe proaspete sau prelucrate se acordă prin certificat de atestare a originii geografice.

(2) Certificatul se eliberează de către organele abilitate în acest scop, pe baza verificărilor făcute de specialiști împuterniciți pentru controlul respectării condițiilor impuse pentru producerea fructelor și prelucrarea acestora.

Art. 34. — Producătorii și comercianții de produse alcoolice din fructe în vrac sunt obligați să țină evidența acestora, în conformitate cu legislația în vigoare.

Art. 35. — Etichetarea fructelor și a produselor din fructe se face conform standardelor și normelor de calitate.

Art. 36. — (1) Distilatele, care se disting prin originalitatea însușirilor lor imprimată de locul de producere, soiul sau sortimentul de soiuri, tehnologia de distilare folosită, modul de păstrare și învechire, se pot încadra în categoria băuturilor alcoolice din fructe, de calitate superioară, cu indicația geografică din care provin.

(2) Comercializarea distilatelor din fructe de calitate superioară, cu indicația geografică, se face sub numele arealului de producție pomicolă delimitată, în mod obișnuit, al bazinului sau al centrului pomicol, eventual al localității în care se află exploatarea pomicolă.

Art. 37. — (1) Țuica este o băutură alcoolică românească, obținută în mod expres prin fermentarea fructelor din speciile sâmburoase ori a maceratului din aceste fructe, în prezența sau nu a sâmburelui, urmată de o distilare sau redistilare, la o concentrație alcoolică determinată la temperatura de 20°C, specifică fiecărui sortiment, în funcție de tradiție, de indicarea arealului de producere a acestora și de calitatea ei.

(2) În funcție de zona în care s-au produs fructele, de tehnologia specifică aplicată, maturare sau învechire, băutura astfel obținută poartă denumirea de: „palincă”, „horincă”, „țurt”.

(3) Concentrația alcoolică minimă este diferențiată în funcție de procesul tehnologic de obținere, dar nu mai mică de 24% în volum la comercializarea pentru consum.

Art. 38. — (1) Rachiul de fructe este băutura alcoolică obținută în mod exclusiv prin fermentarea fructelor din speciile semințoase, a marcului sau sucului din aceste fructe, urmată de distilare la concentrația alcoolică specifică, astfel încât produsul obținut în urma distilării să aibă aroma și gustul fructului din care provine.

(2) Termenul *Williams* este admis pentru rachiul de pere produs în exclusivitate din soiul de pere *Williams*.

(3) Concentrația alcoolică a rachiului de fructe la temperatura de 20°C este de minimum 37,5% în volum.

Art. 39. — În producerea țuicii, palincii și a rachiurilor de fructe nu este admis adaosul de alcool etilic din cereale, coloranți sau arome obținute pe cale sintetică.

Art. 40. — Se interzic producerea și comercializarea țuicii, a palincii și a rachiurilor provenite din spirt, arome și coloranți sintetici.

Art. 41. — Statul sprijină constituirea organizațiilor de producători și a organizației interprofesionale pentru fructe, pe baza inițiativei libere a producătorilor, în conformitate cu legislația în vigoare.

CAPITOLUL IV

Inspecția și controlul calității fructelor și a produselor obținute din fructe

Art. 42. — (1) În vederea implementării prevederilor prezentei legi se înființează ca direcție în cadrul Ministerului Agriculturii, Pădurilor, Apelor și Mediului Inspecția de stat pentru controlul tehnic în producerea și valorificarea legumelor și fructelor, denumită în continuare *I.S.C.T.P.V.L.F.*, cu structuri organizatorice în cadrul direcțiilor generale pentru agricultură și dezvoltare rurală județene și, respectiv, a municipiului București, care se aprobă prin ordin al

ministrului agriculturii, pădurilor, apelor și mediului, cu respectarea numărului de personal, în limita bugetului aprobat.

(2) Atribuțiile I.S.C.T.P.V.L.F. vor fi stabilite prin norme metodologice.

CAPITOLUL V

Sancțiuni

Art. 43. — Încălcarea dispozițiilor prezentei legi atrage răspunderea civilă, contravențională sau penală, după caz.

Art. 44. — Defrișarea fără autorizație a plantațiilor de pomi fructiferi, indiferent de forma de proprietate, cu o suprafață mai mare de 0,5 ha, sau a plantațiilor de arbuști fructiferi cu o suprafață mai mare de 0,2 ha, precum și a nucilor sau a castanilor comestibili, indiferent de sistemul de cultură, constituie infracțiunea de distrugere și se pedepsește potrivit art. 217 din Codul penal.

Art. 45. — (1) Falsificarea băuturilor distilate sau a altor băuturi și produse obținute din fructe, precum și expunerea spre vânzare sau vânzarea unor astfel de băuturi sau produse știind că sunt falsificate constituie infracțiunea de falsificare de alimente sau alte produse și se pedepsește potrivit art. 313 din Codul penal.

(2) Băuturile sau produsele care au făcut obiectul infracțiunii se confiscă.

Art. 46. — Constituie contravenție următoarele fapte:

a) înființarea plantațiilor cu suprafețe mai mari de 0,5 ha de pomi fructiferi și a suprafețelor mai mari de 0,2 ha de arbuști fructiferi de fiecare agent economic sau de familie ori extinderea peste această limită a celor existente, fără autorizație de plantare, cu nerespectarea dispozițiilor art. 19;

b) înființarea de plantații noi de pomi cu suprafețe mai mari de 0,5 ha și 0,2 ha arbuști fructiferi sau extinderea celor existente cu alte soiuri decât cele recomandate și autorizate, cu nerespectarea prevederilor art. 20;

c) nerespectarea prevederilor art. 29 privind analiza conținutului de reziduuri, contaminanți și alte substanțe, precum și a celor privind evidența tratamentelor și a substanțelor utilizate;

d) nerespectarea prevederilor art. 30 alin. (1) și ale art. 31 alin. (2) privind obligativitatea însoțirii produselor de certificat de conformitate cu standardele de calitate pentru fructele destinate consumului uman în stare proaspătă, respectiv de certificat de destinație industrială pentru fructele proaspete destinate procesării;

e) nerespectarea prevederilor art. 27 și 31 privind punerea în consum și comercializarea fructelor și a distilatelor din fructe și a altor produse din fructe;

f) nerespectarea prevederilor art. 34 privind obligația ținerii evidențelor produselor din fructe;

g) nerespectarea prevederilor art. 33 referitoare la folosirea denumirii de origine a produselor distilate din fructe din zona de cultură care are drept de indicație geografică;

h) nerespectarea prevederilor art. 35 privind etichetarea fructelor și a produselor din fructe.

Art. 47. — (1) Contravențiile prevăzute la art. 46 se sancționează după cum urmează:

a) cu amendă de la 10.000.000 lei la 20.000.000 lei, cele prevăzute la lit. a) și b);

b) cu amendă de la 50.000.000 lei la 75.000.000 lei, cele prevăzute la lit. c)–f);

c) cu amendă de la 50.000.000 lei la 100.000.000 lei, cele prevăzute la lit. g) și h).

(2) Amenda contravențională se aplică persoanelor fizice și juridice.

Art. 48. — Constatarea contravențiilor și aplicarea sancțiunilor prevăzute în prezenta lege se fac prin proces-verbal încheiat de organele de control abilitate din Ministerul Agriculturii, Pădurilor, Apelor și Mediului, Ministerul Finanțelor Publice, Ministerul Sănătății, Autoritatea Națională pentru Protecția Consumatorilor, potrivit atribuțiilor ce le revin conform legii.

Art. 49. — Contravențiilor prevăzute la art. 46 le sunt aplicabile dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările ulterioare.

CAPITOLUL VI

Dispoziții finale

Art. 50. — (1) Înființarea, întreținerea și defrișarea de plantații pomicole, arbuști fructiferi și căpșunării, condițiile pe care trebuie să le îndeplinească fructele pentru valorificare în stare proaspătă și conservate, precum și produsele distilate obținute din fructe, condițiile de atribuire a denumirii produselor cu indicație geografică, normele de comercializare, precum și alte măsuri se stabilesc prin normele metodologice de aplicare a prezentei legi, elaborate de Ministerul Agriculturii, Pădurilor, Apelor și Mediului, cu avizul Ministerului Sănătății, Ministerului Finanțelor Publice, Ministerului Integrării Europene, Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor și Ministerului Justiției.

(2) Normele metodologice de aplicare a prezentei legi vor fi elaborate în termen de 90 de zile de la publicarea acesteia în Monitorul Oficial al României, Partea I, și se supun Guvernului spre aprobare.

Art. 51. — (1) Prezenta lege intră în vigoare în termen de 90 de zile de la data publicării ei în Monitorul Oficial al României, Partea I.

(2) La data intrării în vigoare a prezentei legi se abrogă Legea pomiculturii nr. 11/1974, publicată în Buletinul Oficial, Partea I, nr. 105 din 29 iulie 1974.

Art. 52. — Anexele nr. 1, 2, 3a) și 3b) fac parte integrantă din prezenta lege.

Această lege a fost adoptată de Senat în ședința din 23 iunie 2003, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (1) din Constituția României.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,

DORU IOAN TĂRĂCILĂ

Această lege a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 24 iunie 2003, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (1) din Constituția României.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,

VIOREL HREBENCIUC

București, 10 iulie 2003.

Nr. 348.

SPECIILE
de pomi, arbuști fructiferi și căpșuni cultivate în România

Specia
A. Pomi fructiferi
Măr
Păr
Gutui
Prun
Cireș
Vișin
Cais
Piersic și Nectarin
Nuc
Migdal
Alun
Castan
B. Arbuști fructiferi
Coacăz negru
Coacăz roșu
Coacăz alb
Agriş
Zmeură de grădină
Afin de cultură
Mur de grădină
Măceș
Soc negru
Trandafir pentru petale
<i>Lonicera caerulea</i>
Corn
Cătină
C. Căpșun

ZONAREA SPECIILOR POMICOLE

Formațiune de vegetație naturală	Spațiul geografic ocupat	Specii cultivate
Subzona pădurilor de fag — subetajul	Dealuri între 500—800 m altitudine	Coacăz, agriş, afin, unele soiuri de măr
Subzona pădurilor de gorun	Dealuri mijlocii și partea inferioară a celor înalte, 300—800 m altitudine	Zmeur, măr, prun, vișin, unele soiuri de păr
Subzona pădurilor de cer, garniță și stejar	Partea nordică a Câmpiei Române, Piemontul Getic și rama externă a dealurilor din vestul țării; 50—500 m altitudine	Măr, păr, prun, gutui, cireș, vișin, nuc, alun, căpșun
Zona de silvostepă	Suprafețe mai mari sau mai mici în toate provinciile; 50—500 m altitudine	Toate speciile pomicole, cultivate cu deosebire în regim irigat
Zona stepei danubiene	Partea de est și de sud a Câmpiei Române, Dobrogea, Platforma Bârladului, insule în Câmpia Siretului; 0—200 m altitudine	Cais, piersic, migdal, prun, cireș, vișin, soiuri vâratice de măr și păr, nuc, în condiții de irigare

MINISTERUL AGRICULTURII, PĂDURILOR,
APELOR ȘI MEDIULUI

DIRECȚIA GENERALĂ PENTRU AGRICULTURĂ
ȘI DEZVOLTARE RURALĂ

AUTORIZAȚIE Nr. /

Domnul/doamna,
cu domiciliul în comuna/orașul,
județul,
solicită tăierea a
bucăți nuci/castani comestibili.

Director general,

.....
(numele și prenumele)

Semnătura și ștampila

Data eliberării

N.B.: Autorizația se tipărește pe o singură față în
registre de 100 de file și se completează
într-un singur exemplar.

MINISTERUL AGRICULTURII, PĂDURILOR,
APELOR ȘI MEDIULUI

DIRECȚIA GENERALĂ PENTRU AGRICULTURĂ
ȘI DEZVOLTARE RURALĂ

AUTORIZAȚIE Nr. /

În conformitate cu prevederile Legii pomiculturii nr.,
se autorizează domnul/doamna,
cu domiciliul în comuna/orașul,
județul,
pentru tăierea de nuci/castani comestibili, pomi răzleți
din locurile următoare:

Solicitantul a plantat nuci/castani bucăți
în zona

Director general,

.....
(numele și prenumele)

Semnătura și ștampila

Data eliberării

MINISTERUL AGRICULTURII, PĂDURILOR,
APELOR ȘI MEDIULUI

DIRECȚIA GENERALĂ PENTRU AGRICULTURĂ
ȘI DEZVOLTARE RURALĂ

AUTORIZAȚIE Nr. /

Agent economic,
cu sediul în comuna/orașul,
județul,
solicită tăierea/defrișarea a ha/bucăți
nuci/castani comestibili.

Director general,

.....
(numele și prenumele)

Semnătura și ștampila

Data eliberării

N.B.: Autorizația se tipărește pe o singură față în
registre de 100 de file și se completează
într-un singur exemplar.

MINISTERUL AGRICULTURII, PĂDURILOR,
APELOR ȘI MEDIULUI

DIRECȚIA GENERALĂ PENTRU AGRICULTURĂ
ȘI DEZVOLTARE RURALĂ

AUTORIZAȚIE Nr. /

În conformitate cu prevederile Legii pomiculturii nr.,
se autorizează agentul economic,
cu sediul în comuna/orașul,
județul,
pentru tăierea/defrișarea de ha/bucăți nuci/castani
comestibili din locurile următoare:

Solicitantul a plantat nuci/castani bucăți
în zona

Director general,

.....
(numele și prenumele)

Semnătura și ștampila

Data eliberării

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**DECRET
pentru promulgarea Legii pomiculturii**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 99 alin. (1) din Constituția României,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pomiculturii și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
ION ILIESCU

București, 9 iulie 2003.
Nr. 491.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 222
din 3 iunie 2003****referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 46 alin. (2) din Legea nr. 10/2001
privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv
în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989**

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Aurelia Popa	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 46 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, excepție ridicată de Cornelia Filip în Dosarul nr. 10.365/2002 al Judecătorei Sectorului 2 București.

La apelul nominal sunt prezenți Cornelia Filip, prin mandatar Ana Bistriceanu, Ion Dobre, Lucian Gherghinescu, Ion Ciurdea, precum și Ministerul Finanțelor Publice, prin consilier juridic Nicoleta Neaguț.

Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 116C/2003, având în vedere că obiectul excepției de neconstituționalitate este identic cu cel al cauzei menționate.

La apelul nominal este prezent Florea Tălpeanu, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor. Părțile prezente nu se opun conexării dosarelor.

Reprezentantul Ministerului Public consideră că sunt îndeplinite condițiile legale pentru conexare.

Curtea, în temeiul prevederilor art. 16 din Legea nr. 47/1992, republicată, și ale art. 164 alin. 1 și 2 din Codul de procedură civilă, dispune conexarea Dosarului nr. 116C/2003 la Dosarul nr. 91C/2003, care este primul înregistrat.

Ion Dobre, Lucian Gherghinescu și Florea Tălpeanu lasă la aprecierea Curții soluționarea excepției.

Reprezentantul Ministerului Finanțelor Publice solicită respingerea excepției, invocând jurisprudența Curții.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției, arătând că asupra constituționalității textelor legale criticate Curtea s-a pronunțat prin deciziile nr. 191/2002, nr. 71/2002 și nr. 72/2003, statuând că acestea sunt constituționale. Precizează că nu au intervenit elemente noi de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 6 decembrie 2002 și 29 ianuarie 2003, pronunțate în dosarele nr. 8.459/2002 și nr. 10.365/2002, **Judecătoria Sectorului 4 și, respectiv, Judecătoria Sectorului 2 București au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 46 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989**, excepție ridicată de Maria Duda și Cornelia Filip.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile art. 46 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 încalcă art. 15 alin. (2) din Constituție prin aceea că se înlătură sancțiunea nulității și se validează un act viciat în considerarea buneii-credințe. Se mai susține că dispozițiile legale criticate contravin și art. 41 alin. (1), (2) și (3) din Constituție, întrucât, deși legea, prin art. 2, recunoaște că dreptul de proprietate asupra unui imobil preluat fără titlu valabil nu s-a pierdut niciodată, alin. (2) al art. 46 recunoaște altei persoane un drept de proprietate asupra aceluiași imobil.

Judecătoria Sectorului 2 București consideră că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale. În motivarea acestei opinii arată că art. 46 alin. (2) teza a doua din Legea nr. 10/2001 „validează un act lovit de nulitate, statuând că buna-credință este suficientă pentru a dobândi un drept real imobiliar. Prin urmare este avantajat dobânditorul de bună-credință, în defavoarea proprietarului deposedat, cu nesocotirea art. 41 alin. (1)—(3) și art. 16 din Constituție, care ocrotesc proprietatea în mod egal“.

Judecătoria Sectorului 4 București apreciază că textul legal criticat este constituțional.

Potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate. De asemenea, în conformitate cu dispozițiile art. 18¹ din Legea nr. 35/1997, cu modificările ulterioare, s-a solicitat punctul de vedere al instituției Avocatul Poporului.

Guvernul arată că ipoteza alin. (2) al art. 46 din Legea nr. 10/2001 este aceea a actelor de înstrăinare a bunului altuia. Se apreciază că, deși această problemă de principiu nu are o reglementare legală expresă, soluțiile consacrate în practică au în vedere atitudinea subiectivă a părților la încheierea contractului. În situația în care ambele părți sau cel puțin cumpărătorul au fost de bună-credință, vânzarea este anulabilă pentru eroare asupra calității esențiale a vânzătorului, socotit în mod greșit proprietar al lucrului. Protejarea dobânditorului cu titlu oneros de bună-credință este justificată pe considerațiuni de echitate și utilitate socială, constituind una dintre excepțiile de la principiul anulării actului subsecvent ca urmare a anulării actului inițial. Astfel, dispozițiile art. 46 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 reprezintă o aplicare a principiului constituțional al ocrotirii proprietății private și al buneii-credințe a celui

care a devenit proprietar. Se arată că dispozițiile legale criticate nu conțin nici un element de discriminare care să ducă la încălcarea art. 16 din Constituție, deoarece tuturor celor aflați în situația descrisă de ipoteza textului criticat urmează să li se aplice același regim. În concluzie, se apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Avocatul Poporului, în punctul său de vedere, arată că textul supus controlului de constituționalitate enunță două teze. Prima teză, cu valoare de principiu, lipsește de eficiență juridică actele de înstrăinare a imobilelor preluate de stat fără titlu valabil, prin sancționarea lor cu nulitate absolută. A doua teză reprezintă o excepție și reglementează ipoteza în care actele juridice de înstrăinare a imobilelor preluate de către stat, fără titlu valabil, își mențin validitatea în situațiile în care au fost încheiate cu bună-credință. Articolul criticat consacră, pe cale legală, principiul ocrotirii buneii-credințe în domeniul regimului juridic al imobilelor preluate în mod abuziv de stat în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989.

Se mai arată că textul criticat este în concordanță cu prevederile constituționale cu privire la proprietate și cu cele privind egalitatea cetățenilor în fața legii.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și celor ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Excepția are ca obiect dispozițiile art. 46 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, dispoziții al căror conținut este următorul: „*Actele juridice de înstrăinare, inclusiv cele făcute în cadrul procesului de privatizare, având ca obiect imobile preluate fără titlu valabil, sunt lovite de nulitate absolută, în afară de cazul în care actul a fost încheiat cu bună-credință.*“

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că asupra constituționalității dispozițiilor art. 46 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 s-a mai pronunțat, de exemplu prin Decizia nr. 191 din 25 iunie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 567 din 1 august 2002, Decizia nr. 69 din 18 februarie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 226 din 3 aprilie 2003, și Decizia nr. 72 din 18 februarie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 180 din 21 martie 2003.

Cu acest prilej Curtea Constituțională, aplicând principiul ocrotirii buneii-credințe și pe cel al aparenței de drept, a

decis că acest text este constituțional, dat fiind că soluția pe care o consacră nu are nimic novator și, prin urmare, nu poate fi socotit retroactiv.

Soluțiile adoptate, ca și considerentele pe care acestea se întemeiază își mențin valabilitatea și în cauza de față, întrucât nu au apărut împrejurări noi care să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale în această materie.

Curtea constată, de asemenea, că ocrotirea interesului dobânditorului de bună-credință a fost determinată de

Față de cele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c) și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 46 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, excepție ridicată de Maria Duda și Cornelia Filip în dosarele nr. 8.459/2002 și 10.365/2002 ale Judecătoriei Sectorului 4 și, respectiv, Judecătoriei Sectorului 2 București.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 3 iunie 2003.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 246

din 10 iunie 2003

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, cu modificările și completările ulterioare

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Lucian Stăngu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Florentina Baltă	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, cu

modificările și completările ulterioare, excepție ridicată de Compania Națională „Poșta Română“ — S.A., Direcția Regională de Poștă Galați în Dosarul nr. 7.961/2002 al Tribunalului Brăila — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată, susținând că textul de lege criticat nu contravine prevederilor constituționale ale art. 15 alin. (2) privind neretroactivitatea legii în timp și nici celor ale art. 41 referitoare la protecția proprietății private.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 6 februarie 2003, pronunțată în Dosarul nr. 7.961/2002, **Tribunalul Brăila — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, cu modificările și completările ulterioare**, excepție ridicată de Compania Națională „Poșta Română” — S.A., Direcția Regională de Poștă Galați.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că textul de lege criticat retroactivează în sensul că modifică sau anulează drepturile câștigate ale persoanelor îndreptățite la restituire. Se arată că legiuitorul modifică în mod unilateral categoriile de persoane îndreptățite la restituire, creând o situație discriminatorie între diferitele categorii de solicitanți, după ce procesul de depunere și înregistrare a notificărilor a fost epuizat. Pe de altă parte, este încălcat dreptul de proprietate prevăzut de art. 41 din Constituție, întrucât se împiedică procesul de restituire către anumite instituții cu capital de stat a dreptului de proprietate pe care acestea l-au dobândit de-a lungul timpului de la stat.

Tribunalul Brăila — Secția civilă apreciază excepția de neconstituționalitate ca fiind întemeiată pentru aceleași motive care au fost susținute de autoarea excepției.

Potrivit dispozițiilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, precum și Guvernului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

Guvernul arată că dispoziția legală criticată nu produce efecte retroactive, întrucât ea nu se aplică cererilor de restituire definitiv soluționate înaintea intrării sale în vigoare, fiind de imediată aplicare cu privire la cererile în curs de soluționare. Se apreciază că nu se încalcă nici dreptul de proprietate, întrucât excluderea ministerelor, a celorlalte instituții publice ale statului sau ale unităților administrativ-teritoriale, a regiilor autonome, companiilor ori societăților naționale, societăților comerciale cu capital de stat, precum și a celor privatizate potrivit legii s-a justificat ținând seama de personalitatea juridică de drept public a acestora, deci de calitatea subiectelor enumerate, marea majoritate având și calitatea de deținători ai imobilelor preluate abuziv. Or, nu se poate concepe ca statul, prin instituția publică, regia autonomă sau societatea comercială cu capital de stat, să solicite restituirea de la aceleași persoane juridice de drept public a unor bunuri preluate abuziv.

Prin urmare, se apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 3 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 75 din 14 februarie 2001, cu modificările și completările ulterioare. Textul legal criticat a fost introdus prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 184/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 929 din 18 decembrie 2002, și are următorul conținut:

— Art. 3 alin. (2): *„Ministerele, celelalte instituții publice ale statului sau ale unităților administrativ-teritoriale, inclusiv cele autonome sau independente, regiile autonome, companiile/societățile naționale, societățile comerciale cu capital de stat, precum și cele privatizate potrivit legii, nu au calitatea de persoane îndreptățite și nu fac obiectul prezentei legi.”*

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă următoarele prevederi constituționale:

— Art. 15 alin. (2): *„Legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale mai favorabile.”*

— Art. 41: *„(1) Dreptul de proprietate, precum și creanțele asupra statului, sunt garantate. Conținutul și limitele acestor drepturi sunt stabilite de lege.*

(2) Proprietatea privată este ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular. Cetățenii străini și apatrizii nu pot dobândi dreptul de proprietate asupra terenurilor.

(3) Nimeni nu poate fi expropriat decât pentru o cauză de utilitate publică, stabilită potrivit legii, cu dreaptă și prealabilă despăgubire.

(4) Pentru lucrări de interes general, autoritatea publică poate folosi subsolul oricărei proprietăți imobiliare, cu obligația de a despăgubi proprietarul pentru daunele aduse solului, plantațiilor sau construcțiilor, precum și pentru alte daune imputabile autorității.

(5) Despăgubirile prevăzute în alineatele (3) și (4) se stabilesc de comun acord cu proprietarul sau, în caz de divergență, prin justiție.

(6) Dreptul de proprietate obligă la respectarea sarcinilor privind protecția mediului și asigurarea bunei vecinătăți, precum și la respectarea celorlalte sarcini care, potrivit legii sau obiceiului, revin proprietarului.

(7) Avera dobândită licit nu poate fi confiscată. Caracterul licit al dobândirii se prezumă.

(8) Bunurile destinate, folosite sau rezultate din infracțiuni ori contravenții pot fi confiscate numai în condițiile legii.”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că modificarea reglementării inițiale, în ceea ce privește

sfera persoanelor îndreptăţite la restituire, a fost impusă de împrejurarea că, de regulă, instituţiile publice, regiile autonome şi societăţile comerciale cu capital de stat au, în economia Legii nr. 10/2001, calitatea de debitori ai obligaţiei de restituire, ca deţinători ai imobilelor preluate în mod abuziv de stat.

Referitor la pretinsa încălcare a art. 15 alin. (2) din Constituţie, Curtea reţine că formula redacţională a textului legal dedus controlului nu oferă temei unei atare critici, întrucât nu conţine în sine nici o dispoziţie cu caracter retroactiv, textul urmând a-şi găsi aplicarea exclusiv de la data intrării în vigoare a ordonanţei modificatoare. În ceea ce priveşte determinarea situaţiilor juridice care rămân supuse vechii reglementări, precum şi a celor care vor fi guvernate de noua reglementare, aceasta nu constituie o problemă de constituţionalitate, ci de aplicare a legii în timp, de competenţa exclusivă a instanţelor judecătoreşti.

Art. 41 din Constituţie, invocat în susţinerea neconstituţionalităţii art. 3 alin. (2) din Legea nr. 10/2001, are în vedere ocrotirea în mod egal a proprietăţii private, indiferent de titular. Or, în reglementarea criticată, prin

termenul „*persoane îndreptăţite*“ sunt desemnate acele persoane care pot solicita măsuri reparatorii constând în restituirea în natură sau prin echivalent valoric, proprietare ale imobilelor la data preluării în mod abuziv a acestora de către stat. Aşa fiind, rezultă că asemenea persoane nu au calitatea de proprietari în momentul solicitării restituirii, motiv pentru care modificarea categoriei persoanelor îndreptăţite, prin efectul textului de lege criticat, nu contravine principiului constituţional de referinţă care asigură protecţia dreptului de proprietate, ca parte integrantă a patrimoniului unui subiect de drept. Garantarea constituţională a proprietăţii private este, în mod necesar, subsecventă existenţei unui titlu de proprietate, eliberat cu respectarea dispoziţiilor legale, şi nu operează în situaţia unui drept a cărui recunoaştere are caracter aleatoriu, constituind, din punctul de vedere al viitorului titular, aflat în postura de solicitant, doar o eventualitate. Prin urmare, Curtea consideră că dispoziţiile consacrate de art. 41 din Constituţie nu sunt aplicabile în cauza dedusă controlului de constituţionalitate.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) şi al art. 145 alin. (2) din Constituţie, precum şi al art. 1—3, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 şi al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepţia de neconstituţionalitate a dispoziţiilor art. 3 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, cu modificările şi completările ulterioare, excepţie ridicată de Compania Naţională „Poşta Română“ — S.A., Direcţia Regională de Poştă Galaţi în Dosarul nr. 7.961/2002 al Tribunalului Brăila — Secţia civilă.

Definitivă şi obligatorie.

Pronunţată în şedinţa publică din data de 10 iunie 2003.

PREŞEDINTELE CURŢII CONSTITUŢIONALE,

prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,

Mihaela Senia Costinescu

ACTE ALE CONSILIULUI CONCURENŢEI

CONSILIUL CONCURENŢEI

ORDIN

**pentru punerea în aplicare a Instrucţiunilor privind vânzările de terenuri
şi/sau clădiri de către autorităţile publice**

În baza:

- Decretului nr. 1.075/2001 privind numirea membrilor Consiliului Concurenţei;
- prevederilor art. 21 alin. (4) lit. f), ale art. 28 alin. (1) şi ale art. 29 alin. (1) din Legea concurenţei nr. 21/1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 88 din 30 aprilie 1996;
- prevederilor art. 22 alin. (1) şi (5) din Legea nr. 143/1999 privind ajutorul de stat, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 370 din 3 august 1999, cu modificările ulterioare,

și având în vedere:

— avizul favorabil al Consiliului Legislativ referitor la proiectul de Instrucțiuni privind vânzările de terenuri și/sau clădiri de către autoritățile publice,

președintele Consiliului Concurenței emite următorul ordin:

Art. 1. — În urma adoptării în plenul Consiliului Concurenței, se pun în aplicare Instrucțiunile privind vânzările de terenuri și/sau clădiri de către autoritățile publice.

Art. 2. — Compartimentele de specialitate din cadrul Consiliului Concurenței vor urmări punerea în aplicare a prevederilor prezentului ordin.

Art. 3. — Prezentul ordin și instrucțiunile menționate la art. 1 vor fi publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Consiliului Concurenței,
Theodor Valentin Purcărea

București, 8 iulie 2003.
Nr. 136.

I N S T R U C Ț I U N I

privind vânzările de terenuri și/sau clădiri de către autoritățile publice

În temeiul art. 28 alin. (1) din Legea concurenței nr. 21/1996 și al art. 22 alin. (1) din Legea nr. 143/1999 privind ajutorul de stat, cu modificările ulterioare,

Consiliul Concurenței adoptă prezentele instrucțiuni.

CAPITOLUL I

1. Dispoziții generale

1.1. Prezentele instrucțiuni se vor aplica vânzării de terenuri și/sau clădiri agenților economici de către autoritățile publice. Termenul *autoritate publică* include toate agențiile guvernamentale, autoritățile administrației publice centrale sau locale și alte organizații publice.

1.2. Prezentele instrucțiuni se aplică vânzării de terenuri și/sau clădiri din domeniul privat al statului, județului, orașului sau comunei și nu sunt aplicabile cazurilor în care autoritățile publice dau spre închiriere sau leasing terenuri și/sau clădiri.

CAPITOLUL II

2. Principii

2.1. **Vânzarea prin intermediul unei proceduri de ofertă necondiționată**

2.1.1. Vânzarea de terenuri și/sau clădiri în cadrul unei proceduri de ofertă deschisă și necondiționată, care a făcut obiectul unei publicități și care are aparența unei vânzări publice în cadrul căreia se acceptă cea mai bună sau unica ofertă, se face prin definiție, la valoarea pieței, și, în consecință, nu reprezintă ajutor de stat.

2.1.2. Este irelevantă o evaluare diferită a terenului și/sau clădirii a fost efectuată anterior procedurii de ofertă necondiționată, de exemplu în scopuri contabile sau pentru a se stabili o valoare de licitare inițială minimală.

2.1.3. O ofertă a făcut obiectul unei publicități atunci când este făcută publică în mod repetat, pe o perioadă rezonabil de îndelungată (două luni sau mai mult), în ziarele de difuzare națională, revistele de proprietăți imobiliare sau

alte publicații specifice și prin intermediul agenților imobiliari, adresându-se unei arii largi de potențiali cumpărători.

2.1.4. Oferta de vânzare de terenuri și/sau clădiri, care, datorită valorii ridicate a acestora sau altor caracteristici, ar putea să atragă investitorii care operează la scară europeană sau internațională, va fi publicată în periodice de circulație internațională. O asemenea ofertă ar trebui, de asemenea, să fie făcută cunoscută prin intermediul agenților imobiliari care se adresează clienților din Europa sau de pe plan internațional.

2.1.5. O ofertă este *necondiționată* atunci când un cumpărător este, în general, liber să achiziționeze terenul și/sau clădirea și să le utilizeze în interes propriu. Pot fi impuse restricții pentru a se preveni afectarea unui interes public general, pentru respectarea normelor de protecție a mediului sau pentru a se evita ofertele cu scop pur speculativ. Restricțiile referitoare la planurile urbane și regionale impuse proprietarilor, în conformitate cu legislația națională privind folosirea terenurilor și/sau clădirilor, nu afectează natura necondiționată a unei oferte.

2.1.6. Dacă există o condiție privind vânzarea, conform căreia viitorul proprietar trebuie să-și asume obligații specifice (altele decât cele care rezultă din legislația națională, dintr-o decizie a autorităților publice sau din obligații legate de protecția și conservarea generală a mediului și de sănătatea publică) în beneficiul autorităților publice sau în interesul public general, oferta trebuie privită ca „necondiționată” conform pct. 2.1.5 doar dacă potențiali cumpărători trebuie și au posibilitatea să îndeplinească respectivele obligații, chiar dacă exercită sau nu o activitate economică și oricare ar fi natura acesteia.

2.2. Vânzarea încheiată în urma altei proceduri decât cea de ofertă necondiționată. Evaluarea de către un expert independent

2.2.1. Dacă autoritățile publice nu intenționează să apeleze la o procedură similară celei descrise la pct. 2.1, trebuie efectuată o evaluare de către unul sau mai mulți experți independenți, înainte de negocierea vânzării, pentru a se stabili valoarea de piață, pe baza indicatorilor de piață general acceptați și a criteriilor de evaluare general admise. Prin urmare, prețul pieței astfel stabilit este prețul minim de achiziționare care poate fi acceptat fără a se acorda un ajutor de stat.

2.2.2. Un *expert însărcinat cu evaluarea bunurilor* este o persoană care se bucură de o bună reputație și care:

a) posedă o diplomă corespunzătoare, eliberată de un centru de formare recunoscut oficial, sau un titlu universitar echivalent;

b) are experiența și competența necesare în evaluarea terenurilor și/sau clădirilor cu localizarea și de categoria bunurilor respective.

Dacă nu există titluri universitare potrivite, expertul însărcinat cu evaluarea bunurilor trebuie să fie membru al unei organizații recunoscute profesional care are în sarcină evaluarea terenurilor, clădirilor și:

a) este numit de instanțele sau organele jurisdicționale competente; sau

b) deține un atestat de specialitate și un nivel suficient de pregătire având cel puțin 3 ani de experiență practică postcalificare în evaluarea terenurilor și/sau clădirilor.

2.2.3. Expertul trebuie să fie independent în îndeplinirea obligațiilor sale, adică autoritățile publice nu sunt abilitate să emită ordine care privesc rezultatele evaluării. Organismele publice de evaluare și funcționarii publici sau alți angajați ai acestora sunt considerați independenți doar în măsura în care este efectiv exclus ca evaluările lor să fie influențate de o manieră abuzivă.

2.2.4. *Valoarea de piață* semnifică prețul la care terenul și/sau clădirea ar putea fi vândute, la data evaluării, prin contract privat încheiat între un vânzător decidând liber și un cumpărător independent, înțeles fiind că bunul a făcut obiectul unei oferte publice, condițiile pieței permit o vânzare în condiții normale și că termenul disponibil pentru negocierea vânzării este normal, având în vedere natura bunului.

2.3. Aplicarea marjei de 5%

2.3.1. Dacă, după încercări rezonabile pentru a vinde terenul și/sau clădirea la valoarea de piață, se dovedește că prețul fixat de evaluator nu poate fi obținut, prețul terenurilor și/sau clădirilor poate fi diminuat cu până la 5%, diminuare care poate fi considerată a fi justificată de condițiile pieței. Dacă, după o perioadă rezonabilă, se dovedește că terenurile și/sau clădirile în cauză nu pot fi vândute la prețul fixat de evaluator, diminuat cu 5%, o nouă evaluare poate fi realizată, iar pentru aceasta se va ține cont de experiența dobândită anterior de către expert și de ofertele primite până la acea dată.

2.4. Obligații specifice

2.4.1. Vânzarea de terenuri și/sau clădiri poate fi prevăzută, pentru interesul general, cu obligații specifice legate de terenurile și/sau clădirile respective, iar nu de persoana cumpărătorului sau de activitățile sale economice, sub condiția ca oricare potențial cumpărător să fie ținut de ele și, în principiu, să fie în măsură să-și asume asemenea obligații, indiferent că el exercită sau nu o activitate economică, oricare ar fi natura acesteia.

2.4.2. Inconveniențele economice inerente obligațiilor specifice trebuie să fie evaluate distinct de experți independenți și pot fi deduse din prețul de cumpărare. Obligațiile pe care cumpărătorul și le asumă, cel puțin parțial, în propriul său interes trebuie să fie evaluate ținându-se seama de faptul că pot constitui un avantaj cum ar fi: publicitate, sponsorizare sportivă și culturală, imagine, ameliorare a ambiantului cumpărătorului sau cu privire la activitățile de agrement pentru personalul acestuia.

2.4.3. Sarcinile economice aferente obligațiilor care, potrivit dreptului comun, se aplică tuturor proprietarilor funciari nu trebuie să fie deduse din prețul de cumpărare. Astfel de sarcini pot fi: îngrijirea și întreținerea terenurilor și/sau a clădirilor ori plata de taxe și cheltuieli similare.

2.5. Costuri suportate de autoritatea publică

2.5.1. Costurile inițiale suportate de autoritatea publică cu dobândirea terenului și/sau clădirii constituie un parametru al valorii de piață, dacă nu a trecut o perioadă semnificativă între data achiziției și cea a vânzării terenului și/sau clădirii în cauză.

2.5.2. În principiu, valoarea de piață nu trebuie să fie fixată sub costurile inițiale o perioadă de cel puțin 3 ani după achiziția terenului și/sau clădirii, în afară de cazul în care expertul independent constată expres un recul general al valorii de circulație a terenurilor și/sau clădirilor pe piața în cauză.

CAPITOLUL III

3. Notificarea

3.1. În vederea stabilirii existenței unui ajutor de stat, cât și a modului în care acesta afectează acordurile internaționale la care România este parte, furnizorii ajutorului de stat trebuie să notifice Consiliului Concurenței următoarele tranzacții:

a) orice vânzare care nu a fost încheiată pe baza unei proceduri de ofertă deschisă și necondiționată, cuprinzând/prevăzând vânzarea către cel mai bun ofertant sau către unicul ofertant;

b) orice vânzare care a avut loc în lipsa unei asemenea proceduri, la o valoare inferioară celei de pe piață, așa cum a fost stabilită de experți independenți.

CAPITOLUL IV

4. Plângeri

4.1. Atunci când Consiliul Concurenței primește o plângere sau o sesizare din partea unui terț, care se referă la existența unui element de ajutor de stat într-un acord de vânzare de terenuri și/sau clădiri de către autoritățile publice, acesta va stabili că ajutorul de stat nu este

implicat, dacă, în urma analizării informațiilor comunicate de către furnizorii ajutorului de stat, constată că regulile prevăzute la cap. II au fost respectate.

CAPITOLUL V

Dispoziții finale

5. Condiții pentru aplicarea prezentelor instrucțiuni

5.1. Dispozițiile prezentelor instrucțiuni se vor aplica în conformitate cu Regulamentul privind forma, conținutul și alte detalii ale notificării unui ajutor de stat și cu Regulamentul privind pragul minim al ajutorului de stat care nu cade sub incidența obligației de notificare, puse în aplicare prin Ordinul președintelui Consiliului Concurenței nr. 27/2000.

6. Ajutorul de stat care nu intră sub incidența prezentelor instrucțiuni

6.1. Prezentele instrucțiuni se aplică ajutoarelor de stat acordate pentru vânzarea de terenuri și clădiri de către autoritățile publice, notificate după intrarea în vigoare a acestor instrucțiuni, precum și atunci când ajutoarele de stat au fost notificate înainte de intrarea lor în vigoare, dar decizia Consiliului Concurenței este ulterioară acestei date sau Consiliul Concurenței nu a emis încă o decizie.

7. Punerea în aplicare

7.1. Prezentele instrucțiuni se adoptă prin ordin al președintelui Consiliului Concurenței și intră în vigoare la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

RECTIFICĂRI

1. În anexa la Hotărârea Guvernului nr. 133/1995 pentru acordarea cetățeniei române, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 50 din 17 martie 1995, se face următoarea rectificare:

— la nr. crt. 22 din lista anexă, în loc de: „*El Hamami Hasan Mahmoud*” se va citi: „*Al Hamami Hasan*”.

2. În anexa la Hotărârea Guvernului nr. 189/1998 pentru acordarea cetățeniei române, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 135 din 3 aprilie 1998, se fac următoarele rectificări:

— la nr. crt. 73 din lista anexă, în loc de: „*Lobo Wilfred*” se va citi: „*Lobo Wilfred Valerian*”;

— la nr. crt. 82 din lista anexă, în loc de: „*Rashid A.R. Ahmad*” și „*fiul lui Abdul Razak și Atia*” se va citi: „*Agill Ahmad*”, respectiv „*fiul lui A.R. Rashid și Atia*”;

— la nr. crt. 91 din lista anexă, în loc de: „*Touiesh Fadi Mohamed, cetățean sirian, născut la 30 martie 1957 în Damasc*” se va citi: „*Touich Mohammad Fadi, cetățean sirian, născut la 18 martie 1957 în Damasc*”.

3. În anexa la Hotărârea Guvernului nr. 826/1999 privind acordarea cetățeniei române unor persoane, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 492 din 13 octombrie 1999, se face următoarea rectificare:

— la nr. crt. 112 din lista anexă, în loc de: „*Kalach Mahomud, cetățean sirian, născut de 6 mai 1966 în localitatea Alep*” se va citi: „*Kalach Mahmoud, cetățean sirian, născut la 15 iunie 1966 în localitatea Alep*”.

4. În anexa la Hotărârea Guvernului nr. 412/2000 privind acordarea cetățeniei române unor persoane, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 231 din 26 mai 2000, se face următoarea rectificare:

— la nr. crt. 22 din lista anexă, în loc de: „*Gajabazar Sarantuia*” se va citi: „*Gayabazar Sarantuya*”.

5. În anexa la Hotărârea Guvernului nr. 465/2000 privind acordarea cetățeniei române unor persoane, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 273 din 16 iunie 2000, se face următoarea rectificare:

— la nr. crt. 151 din lista anexă, în loc de: „*Mustafa Dzemail*” se va citi: „*Mustafa Gjemail*”.

6. În anexa la Hotărârea Guvernului nr. 775/2002 privind acordarea cetățeniei române unor persoane, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 573 din 2 august 2002, se face următoarea rectificare:

— la nr. crt. 62 din lista anexă, în loc de: „*localitatea Kadesia*” se va citi: „*localitatea Al-Kadesia*”.

7. În anexa la Hotărârea Guvernului nr. 1.571/2002 privind aprobarea cererilor de acordare a cetățeniei române, formulate de unele persoane, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 28 din 20 ianuarie 2003, se fac următoarele rectificări:

— la nr. crt. 75 din lista anexă, în loc de: „*Nasser Ayham, cetățean sirian, născut la 17 octombrie 1977*” se va citi: „*Nasser Ayham, cetățean sirian, născut la 7 octombrie 1977*”;

— la nr. crt. 94 din lista anexă, în loc de: „*fiul lui Seyed Mohamad și Tahere*” se va citi: „*fiul lui Mohammad și Tahereh*”;

— la nr. crt. 106 din lista anexă, în loc de: „*Erar Kamel Nazmi*” se va citi: „*Earar Kamel*”.

8. În anexa la Hotărârea Guvernului nr. 192/2003 privind aprobarea renunțării la cetățenia română unor persoane, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 170 din 18 martie 2003, se face următoarea rectificare:

— la nr. crt. 100 din lista anexă, în loc de: „*Schobe Camelia-Anda, născută la 16 februarie 1964*” se va citi: „*Schobe Camelia-Anda, născută la 16 februarie 1974*”.

9. În anexa la Hotărârea Guvernului nr. 706/2003 privind aprobarea renunțării la cetățenia română unor persoane, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 459 din 27 iunie 2003, se face următoarea rectificare:

— se anulează poziția **12** din lista anexă privind pe numita **Gădean Ioana**, născută la 13 februarie 1950 în localitatea Beșenova Veche, județul Timiș, România, fiica lui Sebastianov Ioan și Petronela, cu domiciliul actual în Austria, 4030 Linz, Alleitenweg 15/23, cu ultimul domiciliu din România în localitatea Timișoara, str. Bran nr. 2, sc. A, ap. 1, județul Timiș.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 2511.1–12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și nr. 5069427282 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 411.97.54, tel./fax 410.77.36.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78,
E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro
